

LUTKOVNO
GLEDALIŠČE
LJUBLJANA

SEZONA
2021/2022

VSE JE V REDU

Dramska predstava

Vse je v redu

VSE JE V REDU

Dramska predstava

BE PART, Gledališki laboratorij LGL

Koprodukcija Mesta žensk in
Lutkovnega gledališča Ljubljana

Predstava je nastala v okviru evropskih projektov
BE PART (Mesto žensk) in ConnectUp (LGL).

14+

Premiera 9. oktober 2021,
v sklopu 27. Mednarodnega
festivala sodobnih umetnosti –
Mesto žensk

Šentjakobski oder LGL

Igralke in igralci, soavtorice in soavtorji **PIKA KOVAČ,**
SINJA SMOKVINA, DOMINIK KRIŽ, TARA KLEMENČIČ
BELŠAK, PETJA GOLEC HORVAT, LAURA PENŠEK KOZMELJ,
ŽAK MOŽE, ELA ROMIH, NEŽA ANA GORIČAR, FILIP PERPAR,
ŠPELA ČEKADA

Soavtorica, režiserka in koreografinja **NATAŠA ŽIVKOVIČ**
Avtorici idejne zasnove in svetovalki **TEA HVALA, TEJA REBA**
Soavtorica ter umetniška, pedagoška in dramaturška svetovalka
SARA ŠABEC

Umetniško-pedagoški svetovalec **BENJAMIN ZAJC**

Scenografinja **URŠA VIDIC**

Svetlobno oblikovanje **URŠKA VOHAR**

Glasba **LOVEKOVSKI** (Neža Dobrovoljc, Niki Lapkovski)

Avtorici pesmi **SINJA SMOKVINA** (Spizdi), **PIKA KOVAČ** (Ko ko koma)

Videasti **FILIP JEMBRIH, VERONIKA FRANCESCA ŠTEFANČIČ,**

IVANA VOGRINC VIDALI

Lektorica **KLASJA KOVAČIČ**

Fotodokumentacija **NADA ŽGANK, ELA ROMIH**

Vodja predstave in oblikovalec zvoka **MITJA VASIČ, EMIL KOPRIVC**

Lučni vodja **NIKO ŠTABUC**

Scenski tehnik **STANKO BOŽANIČ**

Kordinatorica in organizatorica **EDITA GOLOB**

Izvršni producentki **ALJA CERAR MIHAJLOVIČ, EVA PRODAN**

Zahvaljujemo se Aiguil Hakimovi, Darji Štirn, Alešu Zobcu, Jadranki
Pavlovič in Waldorfski šoli Ljubljana.

Projekta sofinancira in podpira program Evropske unije Ustvarjalna Evropa.

Dodatna podpora: Ministrstvo za kulturo, Ministrstvo za javno upravo,

Mestna občina Ljubljana.

DOMINIK

ELA

FILIP

LAURA

NEŽA

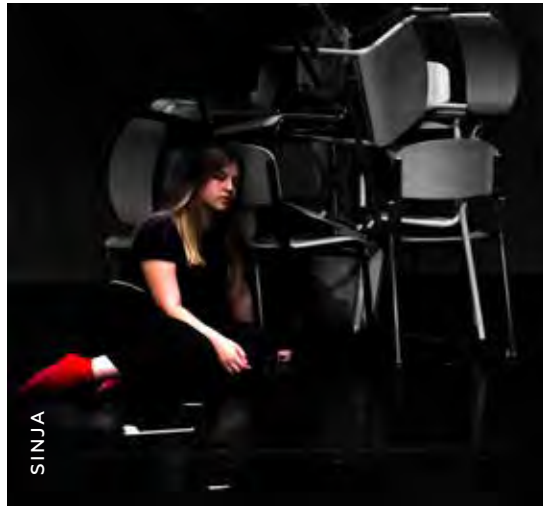

PETJA

Na začetku je bilo vse v redu. Mesto žensk in Lutkovno gledališče Ljubljana sta začela organizirati nov uprizoritveni projekt, naslednjo produkcijo gledališkega laboratorija LGL, ki bi svoje raziskovanje usmeril v že ustaljen šolski sistem ter njegov vpliv na odraščanje mladostnikov. Pa tudi v nenamerne vedenjske modele, mnenja, družbene norme in ideologije, ki v šolskih učilnicah smuknejo pod mizo formalnega kurikuluma in se tiho prikraejo ter ponotranjijo v učencih. Potem pa ni bilo več vse v redu. *Lockdown*. Eden od stavkov, ki se je na vajah v živo utrnil, je: »Velikokrat si želim le sedeti v indijanskem šotoru in čakati na boljše življenje«. Filip je s tem stavkom postavil diagnozo trenutka. Ta devetmesečni proces nastajanja nove mladinske predstave je potekal v času, ko smo bili vsi primorani sedeti v svojih šotorčkih in čakati na boljše življenje. A v tej resignaciji, na točkah že robnega nihilizma je v veliki črni škatli enajst »nebojlenih najstnikov« praskalo po odrskih deskah in iskalo svojo uprizoritev, za katero še sami niso vedeli, ali bo doživela svoj premierski vrhunec ali jo bodo samozadostno odigrali, posneli in pospravili v predal z napisom »interne premiere«. Z umetniško-pedagoško ekipo so tako malo prek spleta in malo v živo raziskovali šolski sistem, ki se je tako kot snovanje predstave vedno znova rušil in sestavljal na novo. In ta ekipca je v devetih mesecih kaosa, trdega dela in čustvene intenzitete pokazala gotovost, ki smo jo drugi lahko le gledali z odprtimi usti in močnim zavidanjem. Na njih naj bi stal ta svet, ki ga snujemo, in če je tako, si res lahko rečemo: Vse je v redu.

PIKA

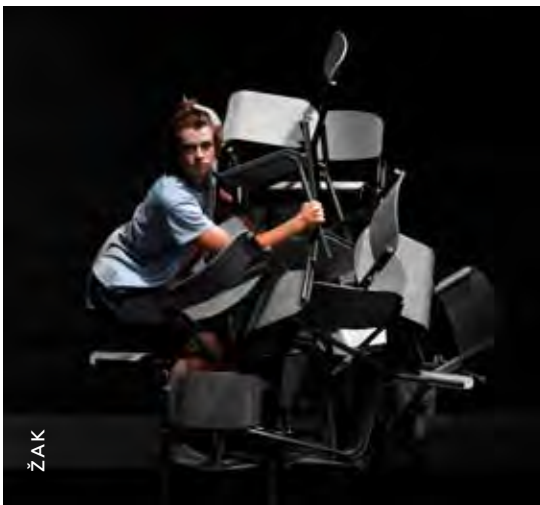
SINJA

ŠPELA

TARA

ŽAK

GLEDALIŠKI LIST SE
NADALJUJE NA SPLETU

DRAGI MOJI ODMORČKI!

Minilo je devet mesecev, odkar smo stopili na našo skupno pot, ki je potekala v enem od najtežjih obdobij za gledališče in družbo nasploh. Na začetku ste nekateri potrebovali nekaj časa, da me nehate vikati, nekateri pa ste potrebovali čas, da razumete, da ta predstava nima vnaprej napisanega teksta. To je morda najtežji način dela v teatru, ker je najbolj negotov. Lahko bi uporabili že napisan tekst, ampak vse nas zanimate vi, vsak posebej. Vi sami ste scenarij, v katerem se odseva in odigrava »šolska« realnost, prikrita in odkrita. Vsaka in vsak od vas je cel univerzum zase, ki nosi znotraj sebe bogat svet doživljanj, misli in čustev. Kako neprecenljivo mi je bilo spoznavati vse vaše dimenzije osebnosti in ustvarjalnosti, kako ste me navduševali s svojimi predlogi, zamislimi. In tako se tudi »mi, odrasli« vedno znova učimo od vas, »ta mladih« ...

»Na mladih svet stoji« – ampak hej, no pressure!

Ta predstava o šoli je pravzaprav predstava o predstavah o šoli in hkrati »šola« za vse nas – z vaše perspektive. Govorimo o kompleksnih stvareh, ki jih je težko poenostavljati. Obremenjenost z ocenami, denimo, ki se na drugačnih nivojih odvija vse življenje. Kako misliti to dvoumnost – ocene hkrati »niso najbolj pomembne« in so nekaj, kar lahko usodno določi našo pot... Sistem, sistem, sistem! – A le kritizirati sistem ni dovolj. Sistemu se lahko za nekaj časa »pokoriš« in se dobro izobraziš – zato, da imaš dovolj miselnega orožja, da ga lahko – ko nastopi čas – spreminjaš na bolje.

Drage moje umetniške dušice: Neža, Tara, Sinja, Ela, Filip, Laura, Žak, Pika, Špela, Dominik in Petja – resno, ornk vas bom pogrešala! Hvala vam za vse vikende, ki ste jih žrtvovali za naše vaje, za vašo pripravljenost vzdržati to gledališko negotovost, za vašo edinstvenost, domišljijo in energijo! Ampak s premiero ni konec – ta naš otrok, ta predstava bo vedno naša, s tem, ko jo boste igrali, pa še toliko bolj vaša! Srečno na vaši poti and remember: »Svaki dan u svakom pogledu sve više napredujem!«

Vaša – Nataša

ANNETTE KRAUSS

MIZE IN STOLI, S KATERIMI ŽIVIMO

Razmislek o telesnosti izobraževanja in znanstvenega dela ter o njegovem delovanju pri umetniških raziskavah

STOLI ZA VADBO

Telesnost izobraževanja je v še trajajočem projektu *Prikriti kurikulum* ena od mojih osrednjih točk raziskovanja. Umetniški projekt *Prikriti kurikulum* obravnava vprašanja, povezana s tem, kako dijakinje in dijaki razumejo, sodelujejo in na koncu raziskujejo t. i. prikriti kurikulum v svojem specifičnem, a vsakdanjem šolskem okolju. V okviru tega projekta izraz »prikriti kurikulum« označuje vsa v šoli posredovana znanja, ki niso del uradnega učnega načrta. Med skupnim raziskovanjem dijakinje in dijaki ustvarjajo manjše performativne situacije, ki komentirajo in posegajo v rutine vsakdanjega šolskega življenja. Eden od načinov, ki so si ga večkrat izbrali, je t. i. telesnost izobraževanja, pri kateri poskušajo dijakinje in dijaki s performativnimi raziskavami opisati telesne prakse in svojo umeščenost v prostor. Na eni od delavnic v sklopu *Prikritega kurikulum* je skupina dijakinj in dijakov razpravljala o odnosih med stolom, mizo in telesom v šoli. »Ko sedimo za mizo, se naše noge nahajajo pod njo. Nihče v resnici ne posveča pozornosti prostoru pod mizo. Ne zdi se pomembno. V šoli so namreč pomembne knjige, papirji na mizah, naše roke in glava. Tako nas šola prisili, da sedimo za mizo.« Iz citata je razvidno, da so pri vsakodnevnih šolskih dejavnostih prostor pod mizo in telesa dijakinj ter dijakov, vključno z nogami, popolnoma neupoštevani. V središču pozornosti so knjige ali kupi papirja na mizah, kot tudi roke in glava. Tak način sedenja na stolih za mizo naredi neviden tisti del telesa, za katerega se zdi, da je v procesu izobraževanja nepomemben. Kar dijakinje in dijaki na delavnicah ugotovijo, se povsem sklada z osredotočenostjo šolskega sistema na miselne procese; to pa lahko opišemo kot klasičen razcep med telesom in duhom. V umeščenosti v šolski prostor je poudarjen zgornji del telesa (zlasti glava in roke), medtem ko preostali deli telesa ostanejo prezrti in skriti pod mizo. Ravno zato pa ti deli telesa in kosi pohištva, ki jih obdajajo, postanejo še posebej zanimivi primeri za raziskovanje prikritega kurikulum

so tako raziskovali odnose med stoli, mizami in telesi ter raznolike prakse dela s temi predmeti v vsakdanjem šolskem življenju.

V okviru manjših študij o šolskem pohištvu in pri poskusu nove opredelitve njegove običajne uporabe oziroma funkcionalnosti je ena skupina dijakinj in dijakov preučila tudi, kako so potekali skupinski pogovori pri pouku. Pri tem jih je zanimalo, kako se v situacijah v razredu običajno prostorsko in telesno nanašajo drug na drugega. Skupina je združila obe študiji in razvila vajo *Skupno guganje na stolih*. V tem konkretnem odzivu so dijakinje in dijaki poskušali poseči v rutine učenja prek drugačnih načinov vključevanja v skupinske pogovore. Udeleženske in udeleženci so se med seboj držali in »gugale« stole, telesa ter skupinsko dinamiko te situacije, medtem pa so se aktivno vključevali v razpravo.

Z novo uporabo običajno individualizirane prakse, ki je v šoli prepovedana, tj. guganja na stolu, so s kolektivno vajo podali komentar na norme in pravila razpravljanja v šoli. S tem ko so skupinsko razpravo dobesedno vrgli iz ravnovesja, so dijakinje in dijaki spodbudili razmislek o medsebojnem zaupanju, telesni govorici in razmerjih moči pri sodelovanju v šolskih razpravah. Nekatere učiteljice in učitelji so ob vaji izrazili svoje nezaupanje in nezadovoljstvo nad guganjem, medtem ko se nekatere dijakinje in dijaki niso upali pridružiti, saj niso imeli dovolj zaupanja v sposobnost vzajemnega ohranjanja ravnovesja. Med tistimi, ki so se v vajo vključili, pa so se porodile razburljive razprave, ki so se nanašale na vprašanja sodelovanja, vrste zaupanja, nenapisana pravila in funkcije naših teles v teh odnosih. Vaja *Skupno guganje na stolih* je postala precej pomembna tako v šoli, pri vstopu v različne šolske situacije, kot tudi v drugih prilagoditvah delavnic zunaj šole, na primer pri projektu z osebjem umetniške organizacije ali v univerzitetnem okolju. Dotična vaja je postala izhodišče za številne razprave o skritih ravneh medsebojnega vpliva prostorskih ureditev teles ter vsakodnevnih rutin vedenja in razmišljanja.

Vaja z dijakinjami in dijaki me je spodbudila k nadaljnji raziskavi prostorske in telesne ureditve razprav ter njihovih družbenopolitičnih implikacij. Ena od teh ureditev je t. i. okrogla miza, ki je ena od mojih najljubših oblik razpravljanja na sestankih in delavnicah. Na številnih delavnicah sem dobila kritične povratne informacije o teh premislekih, med njimi je bila delavnica *Prakse (od)učena v Salzburgu*, na kateri so udeleženske in udeleženci preučili svoje učne rutine v univerzitetnih okoljih.

OKROGLE MIZE

Okrogla miza, ki temelji na ideji »miz za razmišljanje« Sare Ahmed, je tudi delovna miza, vendar jo je mogoče misliti le v kolektivnem, pogosto napol javnem smislu, kot mizo urejeno za skupino ljudi. Okrogla miza, ki deluje kot delovna miza, je pogosto veliko večja od delovne mize za posameznika in se uporablja v administrativnih in izobraževalnih okoljih. Izraz »okrogla miza« združuje dva vidika, ki se nanašata na obliko mize in prostorsko ureditev, torej na ljudi, ki sedijo »okrog« mize. Različne prostorske konstelacije, ki jih zahteva okrogla miza, lahko povzročijo tudi spremembo tem, pomenov in pričakovanj, ki jih imajo udeleženske in udeleženci. Pri zbiranju posameznic in posameznikov, ki imajo enak status, je izraz »okrogla miza« predvsem simbol sodobnih demokratičnih struktur. Zdi se, da so demokratična pričakovanja in ravni pomena utelešeni v materialno-prostorski umeščenosti teles, ne da bi jih bilo treba vsakič znova predpostavljati. Zato simbolega pojma »okrogle mize« ne gre obravnavati zgolj v jezikovnem smislu, temveč tudi kot telesno-strukturno vajo (glej Bourdieu, 1977, 91 in Alkemayer, v Kraussu, 2008, 45–64) o demokratičnem vedenju posameznic in posameznikov, ki nastopijo na okrogli mizi. Ker je izvajanje praks vezano na lokacijo, je prostorska razporeditev teles in predmetov še posebej pomembna pri prepletanju z družbenopolitičnimi implikacijami. V tem smislu je treba okroglo mizo obravnavati kot družbeno-simbolno-telesno prakso. Ta preplet Bourdieu imenuje »strukturne vaje, s katerimi se gradi praktično obvladovanje temeljnih shem« (Bourdieu, 1977, 91).

Vendar pa nadaljnja analiza ureditve okrogle mize težko zagotavlja svojo obljubo enakosti. Primer iz lastnih izkušenj sodelovanja na okroglih mizah, povezanih z mojim delom na umetniški akademiji v Utrechtu, namigne na nekatere vidike. Ko sem bila prvič povabljen na okroglo mizo, nisem tam poznala skoraj nikogar. Ob vstopu v prostor, kjer so že vsi sedeli, sem se soočila s postavitvijo zaprte okrogle mize. Sedeči drug ob drugem so ustvarjali videz, kot da bi skupaj obrnili hrbet zunanjemu svetu. Ko sem premagala to oviro in našla svoje mesto v krogu, sem se soočila z drugim zanimivim vidikom. Zaradi krožne kompozicije so vse udeleženske in udeleženci vidni drug drugemu. Možnosti za sedenje v zadnji vrsti, ki bi omogočila določen nivo zaščite – zlasti za novinko, ni. Glede na dejstvo, da krožna ureditev ustvari večjo vidnost vseh akterjev, imajo prednost v sodelovanju tisti, ki se znajo spopasti s to vidnostjo ali ki imajo sposobnost uporabe te vidnosti za doseg svojih ciljev.

DOGOVORI OKROGLIH MIZ IN PARADIGMA VIDNOSTI

Kritika Michela Foucaulta o prevladujoči paradigmi vidnosti v zahodnih družbah bi lahko pripomogla k boljšemu razumevanju tega, kako vidnost legitimira zatirajoče načine nadzora na številnih področjih življenja in kako ta paradigma prodre v demokratično vedenje, na primer v okrogle mize, ki se izvajajo v izobraževalnem sistemu. V znanih odlomkih iz *Nadzorovanja in kaznovanja* Foucault opisuje, kako so oblike discipliniranja, v kontekstu šol, zaporov in bolnišnic osredotočene na posamezen subjekt. Foucault trdi, da je cilj optimizirati sposobnosti individualnih teles, zlasti njihovo uporabnost in prilagajanje družbenim strukturam. V tem kontekstu ustvarjanje krotkega, uporabnega telesa, ne vključuje le neposrednih telesnih predpisov v obliki kazni; pomembni so tudi »drobni vsakdanji in fizični mehanizmi«, ki jih imenuje »discipline« (Foucault, 2004, 242). Foucault ustvari nabor teh skoraj nezaznavnih vsakodnevnih sil, ki nadzirajo in pogojujejo telesa; v šoli na primer izpostavi prostorsko porazdelitev v obliki celične razporeditve (učilnice, mize, klopi in stoli) oziroma časovno porazdelitev, ustvarjeno v obliki ritmov, kot so urniki. S takšnim discipliniranjem subjekt postopoma ponotranji zunanje vsiljeni nadzor. Foucault na vprašanje o razmerju med zunanjimi vsiljenimi nadzornimi mehanizmi in procesom internalizacije odgovarja z načelom vidnosti. To postane še posebej jasno pri Foucaultovi uporabi arhitekturne figure panoptikona, ki je zasnovan kot okrogla stavba z razglednim stolpom v središču, obdanim z zaporniški celicami. Zapornike pazniki lahko vidijo kadar koli, medtem ko sami v stolpu ostanejo nevidni. S Foucaultovimi besedami: »Disciplinska oblast [...] se izvršuje tako, da postane nevidna; zato pa pri tistih, ki si jih podreja, uveljavlja načelo obvezne vidnosti« (Foucault, 2004, 207–208). Zaradi nevidnosti paznikov zaporniki usmerijo pogled nazaj nase in se podredijo družbenemu redu zapora. Ta dispozitiv je pomemben, saj deindividualizira in avtomatizira strukture oblasti. Oblast se ne nahaja več toliko v posamezni osebi, kot pa »v določeni usklajeni razvrstitvi teles, površin, svetlobe, pogledov; v aparaturi, katere notranji mehanizmi producirajo odnos, ki zajema individue.« (Foucault, 2004, 222). Skladno s tem oblasti ni mogoče razumeti samo na podlagi dominacije, kot nekaj kar posamezniki posedujejo in izvajajo. Oblast razumemo kot strateško razmerje sil, ki vliva življenje in ustvarja nove oblike želje, odnosov, predmetov in diskurzov (Foucault, 1983, 212). Pri zgornjem primeru okrogle mize sta v skladu s povedanim pomembna dva vidika. Vidimo lahko, da je prostorska ureditev močno odvisna od družbenopolitičnega konteksta, v katerega je umeščena, in da je prežeta s časovnimi konvencijami, katerih del je. Po zgledu, ki sem ga predstavila, predlagam, da udeležba na okrogli mizi ni le strukturna vaja demokratičnega

vedenja, ampak tudi strukturna vaja v paradigmi vidnosti, s katero se srečujemo v sodobnih zahodnih družbah. Vprašanje, ki se poraja, je, kako demokratično delovanje razprav na okroglih mizah ogrožajo sedanje družbene norme vidnosti. Drugič, drugačen družbeno-prostorski red predstavlja različne oblike reproduciranja neenakosti, zato bi bilo napačno misliti o »demokratični« okrogli mizi kot nevtralni. Okrogla miza uvaja družbeno-simbolno-fizični red, ki s seboj prinaša nove (neformalne) oblike vključevanja in izključevanja, ki jih je treba šele premisliti in prestrukturirati.

V zvezi s projektom *Prikriti kurikulum* je vprašanje vidnosti prisotno že v samem naslovu projekta. V razpravah je bilo mogoče izkoristiti njegov nekoliko zavajajoč značaj: *Prikriti kurikulum* je razumljen kot način, prek katerega se pri ugotavljanju nečesa, kar je skrito, razkrije to, kar je nevidno. Pri tem obstaja nevarnost, da spregledamo funkcijo (ne)vidnosti v družbi in različne načine, na katere bi lahko stopili v odnos z njo ter jo uporabili za svoje lastne načrte. Združevanje razmišljanja o (ne)vidnosti (Foucault) in o tem, kaj vse jemljemo kot nekaj samoumevnega v zvezi s svojo usmerjenostjo do predmetov (Ahmed), tako sproža razprave o tem, v kolikšni meri vidni svet okoli nas za nas dejansko ostaja neviden. To, kar predlagam tukaj, je skrb za stalno prisotnost in ustvarjanje slepih peg. Ponovno: lahko bi bilo preveč preprosto razmišljati zgolj o razkritju teh slepih peg, ne pa tudi o tem, kako bi posamezna slepa pega lahko delovala v družbi, katere prevladujoča paradigma je na primer vidnost.

PREDHODNI SKLEPI

Vse pristope k razumevanju razmerij moči v tem besedilu združuje njihovo zavračanje razločevanja med diskurzivnim in materialnim. Namesto tega predlagajo materialno-diskurzivno analizo, ki v ospredje postavlja tisto, kar običajno ždi v ozadju: telesnost izobraževanja in znanstvenega dela. Še več, če spet sledimo Foucaultu, subjekti v teh razmerjih moči niso predhodniki teh razmerij, temveč se skozi le-te proizvajajo. Foucault to poimenuje koncept in paradoks *subjektivacije*: sami procesi, ki uveljavljajo podrejenost in korelacijo subjekta z določenimi normami, so pogoji, skozi katere subjekt postane samo-zavedna identiteta in agens (Foucault, 1983, 208–225). Foucaultovo razumevanje oblasti je pomembno za izobraževalne razmere in znanstveno delo, saj dijakin, dijakov, učiteljic, učiteljev, znanstvenic in znanstvenikov ne pojmuje kot nepopisane strani za družbene vpise niti kot vsemogočne mojstrice in mojstre izobraževalnih procesov oziroma znanstvenega dela. Njegovo razumevanje

ni v *bodisi* popolni podrejenosti *ali* odporu, temveč poskuša preseči to binarno konstrukcijo *tako* s podrejenostjo *kot* z odporom.

Raziskava *Prikriti kurikulum* se dotika tega dvojnega pristopa z raziskovanjem implicitnega znanja v praksah in predmetih v šoli, ki ga je težko ozavestiti saj ga prikriva njegova skupna in vsakdanja narava. To implicitno znanje je del vsakdanjega življenja v šoli in oblikuje naše medsebojne odnose in odnose med nami ter predmeti v šoli. Na splošnejši ravni dijaške raziskave postavljajo vprašanje, kako načini sedenja na stolu (tudi glede na druge stole in predmete), dejansko oblikujejo (in omejujejo) način našega razmišljanja ter znanja o teh stoli. Skozi raziskovalne procese dijakinje in dijaki ne sprašujejo le, kaj pomenita prikriti kurikulum in implicitno znanje, ampak preučujejo tudi, kaj prikriti kurikulum počne na področju šole; kako se le-ta proizvaja skozi naše telo in njegovo materialno okolje; in kar je najpomembneje, kako je prikriti kurikulum povezan z obema procesoma: podrejenostjo *ter* preobrazbo.

Annette Krauss je umetnica, pedagoginja in piska, ki se posveča neformalnemu pridobivanju znanja in procesom normalizacije, ki oblikujejo naša telesa in načine vstopanja v družbo.

Literatura: Ahmed, Sara (2006): *Queer Phenomenology*. London: Duke University Press. | Ahmed, Sara (2012): *On Being Included. Racism and Diversity in Institutional Life*. London: Duke University Press,. | Bourdieu, Pierre (1977): *Outline of a Theory of Practice*. Cambridge and New York: Cambridge University Press. | Foucault, Michel (1977/1995): *Discipline and Punish. The Birth of the Prison*. Vintage New York. | Foucault, Michel (1982/1983): »The Subject and Power«. *Beyond Structuralism and Hermeneutics*. University of Chicago Press, str. 208–226. | Foucault, Michel (2004): *Nadzorovanje in kaznovanje: nastanek zapora*. Ljubljana: Krtina. | Krauss, Annette (2008): *Hidden Curriculum*. Utrecht: Casco.

Skrajšano obliko članka, ki je bil prvotno objavljen v spletni reviji *p/art/icipate – Kultur aktiv gestalten #05 dne 5.10.2014*, objavljamo s prijaznim dovoljenjem avtorice. Celoten članek si lahko preberete v spletnem podaljšku gledališkega lista.

Prevod: Benjamin Zajc

IZDAJATELJ **MESTO ŽENSK – DRUŠTVO ZA
PROMOCIJO ŽENSK V KULTURI**

UREDNIKI: **BENJAMIN ZAJC IN NASTOPAJOČI**

AVTORJI BESEDIL: **BENJAMIN ZAJC,**

NATAŠA ŽIVKOVIČ, ANNETTE KRAUSS

LEKTORICA: **KLASJA KOVAČIČ**

AVTORICI FOTOGRAFIJ: **ELA ROMIH (PORTRETI),**

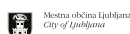
NADA ŽGANK

OBLIKOVALKA: **MAJA REBOV**

TISK: **MATFORMAT**

NAKLADA: **500**

OKTOBER 2021

Podpora Evropske komisije za pripravo te publikacije ne pomeni potrditve vsebine, ki izraža le mnenja avtorjev, in Komisija ne more biti odgovorna za kakršno koli uporabo informacij, ki jih vsebuje.

Tisk gledališkega lista je podprt s strani projekta Ustvarjalne Evrope Be Part.

**MESTO ŽENSK – DRUŠTVO ZA
PROMOCIJO ŽENSK V KULTURI**

KERSNIKOVA 4, 1000 LJUBLJANA

PISARNA: METELKOVA 6, 1000

LJUBLJANA

T 01 43 81 580

E INFO@CITYOFWOMEN.ORG

WWW.CITYOFWOMEN.ORG

LUTKOVNO GLEDALIŠČE LJUBLJANA

Zanj Uroš Korenčan, direktor

Umetniška vodja Ajda Rooss

KREKOV TRG 2, 1000 LJUBLJANA

T 01 300 09 82 / 080 20 04

E BLAGAJNA@LGL.SI

WWW.LGL.SI

SPLETNA PRODAJA VSTOPNIC

LGL.MOJEKARTE.SI

